

03.04.2023 PONEDELJEK	KRIŽ ob 19h	+ ZLATKO PUŠNIK, Križ 37
04.04.2023 TOREK		
05.04.2023 SREDA		
06.04.2023 VELIKI ČETRTEK	TOMAJ ob 19.00	ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE
07.04.2023 VELIKI PETEK	TOMAJ ob 19h	OBREDI VELIKEGA PETKA Jezusov pasijon
08.04.2023 VELIKA SOBOTA Vigilija velike noči	TOMAJ ob 19h	BLAGOSLOV VELIKONOČNIH JEDI PO RAZPOREDU + škof METOD PIRIH, Križ 145
09.04.2023 VELIKA NOČ GOSPODOVEGA VSTAJENJA	KAZLJE ob 8.30 TOMAJ ob 10.00 AVBER ob 11.30	+ FRANC KRIŽMAN, Kazlje 4h ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE + ANGELA PEGAN, Ponikve 30

**OBRNOVA TABERNAKLJA
V KRIŽU**

1. NN Križ - 30€
2. NN Križ - 30€
3. Križ 120 - 50€
4. Križ NN - 50€
5. Križ 254c - 50€
6. KRIŽ NN - 50€
7. TOMAJ NN - 50€
8. TOMAJ NN - 50€
9. KRIŽ NN - 27€
10. KRIŽ NN - 50€

11. Tomaj 19 - 50€
12. Križ NN - 45€

Darovanje za cerkev (ofer) pri vseh mašah v nedeljo, nabirka na veliki četrtek je po namenu Karitas za pomoč dečku Jakobu, nabirka na veliki petek po razporedu že objavljenem v Oznanih, nabirka na veliko soboto je tudi za župnijo. Bog povrni za vse darove.

BLAGOSLOV

VELIKONOČNIH JEDI: 8.4. - **Ponikve** ob 14h; **Dobravlje** ob 14.15; **Avber** ob 15h; **Grahovo Brdo** ob 15.15; **Utovlje** ob 15.30; **Križ** ob 16h; **Tomaj** po vigiliji; **Kazlje** po maši na veliko noč.

POSTNA SPOVED SEŽANA:

Nedelja, 2.4. od 18h-19h; **ponedeljek**, 3.4. od 10h-12h; **torek**, 4.4. od 10h-12h in od 16h-18h; **sreda**, 5.4. od 10h-12h.

Tel. štev. se spremeni, a je ne bom objavil, ker me kličejo iz cele Evrope. Kdor jo želi, naj mi pošlje mail.

ŽUPNIJA TOMAJ
CVETNA NEDELJA GOSPODOVEGA
TRPLJENJA

Štev.14/LETO XI.

02. APRIL 2023

Božja beseda tega tedna je zelo bogata, zato vabim, da si izbrano bojo besedo preberete na

<https://hozana.si/?datum=1.4.2023> - CVETNA NEDELJA

<https://hozana.si/?datum=6.4.2023> - VELIKI ČETRTEK

<https://hozana.si/?datum=7.4.2023> - VELIKI PETEK

<https://hozana.si/?datum=8.4.2023> - VELIKA SOBOTA

Božjo besedo lahko tudi poslušate v avdio posnetku ali v podcastu, ki si ga prej naložite v brskalniku.

Duhovna spodbuda

Stvari – nemi pričevalci o Jezusovem trpljenju in smrti

Stvari nam govorijo z vso svojo neposrednostjo, jasnostjo in trdoto. Osebe se lahko skrijejo, se spreminjajo, lažejo. Stvari, predmeti, geste pa nam govorijo na neprikrit način, kako jih uporabljamo in kaj smo z njimi naredili. Tudi stvari so del zgodovine in del Jezusove zgodbe. Predmeti, ki so povezani z Jezusovim trpljenjem so postali nekaj svetega in razlog za njihovo češčenje. Nekatere od njih je odkrila sveta Helena v Jeruzalemu, mnoge so se ohranile v ljudskih pesmih posameznega naroda in zato njihov pomen ne zbledi. Prepustimo se njihovim pripovedim.

Cekini zlati ali srebrni.

V ustih preizkušamo njihovo trdoto, da bi ugotovili njihovo pristnost. Dragoceni so, a so tako neuporabni. Z njimi si kupiš kruh in z njimi lahko tudi koga izdaš. Vržeš jih beraču v njegovo kovinsko skodelico, a z njimi lahko prekriješ svoje kriminalno dejanje. Tokrat so jih spravili v mošnjiček in ga potisnili v roke Judu Iškarjotu. Njegova dlan je zatrepetala in na ustih je zaigral nasmešek. Ne bo minil dan, ko jih bo vrgel na tla ravno tam, kjer jih je dobil in bodo zažvenketali z veliko grozo. Nihče se ne upa skloniti, da bi jih pobral, kajti z njih odseva kri nedolžnega. Nihče jih ne mara. In vendar ni naša krivda, da so nas uporabili za izdajo prijatelja. Z nogami so nas zbrcali skupaj in postali smo predmet zamenjave.

Kruh.

Ta večer naj bi bil nekaj posebnega. Zjutraj so me kupili na tržnici. Bil sem svež, komaj vzet iz peči. Zvečer so me razlomili. Vse je potekalo zelo počasi, zelo premišljeno. Ko me je Juda Iškarjot držal v rokah in me je ravno hotel potisniti v svoja usta, sem nekaj časa ostal v zraku. Jezusove besede so ga zaustavile, ga zablokirale, kot da bi ga nevidna roka pribila na steno. Pogledi vseh so se usmerili name.

Vino, v katerega sem bil namočen, me je počasi prevzemalo. Bila je praznična večerja, a na obrazih vseh zbranih je prevladovala žalost in tesnoba. Naenkrat sem bil sam v čakanju jutranje zarje. Bila je noč, vendar so se vsi oddaljili.

Pojub.

Skrivnosten, strasten, včasih preveč formalen, a nikoli si ne bi mislil, da lahko postane izdajalen. Judove ustnice so bile ledene, Jezusovo lice nepremično in resno. Jezus me je začutil kot oster rez, a vseeno je dopustil, da sem ga zabodel. Mislim sem, da govorim le o ljubezni, a sem postal svetohlinski, negativen, neprijeten. Prosim vas, da me umestite v ljubezensko poezijo, v molitve častilcev, med strahove obupanih mamic, vendar vas prosim, ne dovolite, da bi se z mano končevala ljubezen.

Meč.

Pokončal sem številne žrtve. Priznam, da sem kriv, vendar obstaja nekaj, kar ubija močnejše od mene: besede, pobjegi, sodbe, pogledi ... Marsikdo me dobro skriva in me potegne ob prvi priložnosti, ko drugi najmanj pričakuje. Ko se počutijo ogrožene, prestrašene in tudi takrat, ko čakajo, da se dokaže resnica. Tako je bilo tudi tisti večer na vrtu Oljske gore. Kako sem si želel, da bi pozabili name, toda človekovo srce ni nikoli mirno. Lahko bi iz mene naredili kaj drugega, a komu služi staro železo? To noč je učitelj popravil posledice mojega udarca: pobral je odsekano uho in ga namestil nazaj na pravo mesto. Mislim sem, da sem nepremagljiv, a ljubezen je močnejša.

Petelin.

Ni moja krivda, če v zgodnjem jutro, ko sonce komaj posije, od veselja zakikirikam. Sonce je čudovito, kako prijetno je, ko me zagreje. Vesel sem, ko nastopi čas novega začetka, ko je noč že za nami. Takrat sem najbolj pri volji, da zapojem, zavpijem in zbudim zaspance. Ljudje so jezni, ker jih zmotim, zato me kolnejo, hočejo še naprej biti v temi, nimajo volje, da bi ponovno začeli. Tisto noč je moj glas prebudil tudi Petra iz njegove omame. Kako domišljav je bil in vendar ga je moje petje prebudilo. Spoznal je, da se v njegovem življenju začne novo poglavje.

Voda.

Natočili so me v vrč in me prinesli pred množico. Nikoli si nisem predstavljala, da je moje mesto tudi med množico, ki kriči: »Križaj ga!« Pilat si je umil obraz in roke že v zgodnji jutranji uri. Zakaj so me prinesli sem in me ponovno postavili pred njega? Seveda lahko umijem roke, ne morem pa umiti njegove vesti. Kakšen nesmisel. Dragi Pilat, ko se skloniš in si umiješ roke, lahko v meni prepoznaš svoj obraz. Tudi Jezus je prejšnji večer videl v meni svoj žalostni obraz, ko se je pripognil in učencem umival noge. Seveda me lahko vržete proč, toda jaz lahko vržem proč le prah zemlje, ki se je prijel vaših rok, ne morem pa vreči proč vaših grehov, ki so se ugnezdili v vašem srcu.

Trnjeva krona.

Samo jaz sem še manjkala. V roke so mu dali trst in ga pokrili s plaščem. Nisem navajena, da bi me potisnili komu na glavo z namenom, da se bodo iz njega norčevali. Sem znamenje kraljevega dostojanstva, zato zahtevam, da me vsi spoštujejo. Toda tokrat, na Jezusovi glavi nisem bila iz zlata in na meni ni bilo nobenih diamantov, ki pritegnejo zapeljive poglede. Ne, bila sem zelo preprosta, narejena iz ostrega trnja. Kakšen nesmisel: namesto, da bi osebo počastila, sem ji povzročila strašno gorje; namesto, da bi predstavljala oblast, sem postala predmet posmeha. In vendar, nikoli sem nisem počutila tako vzvišeno in tako nepremagljivo. Ljudje nosijo v svojih glavah čudna prepričanja o sebi, si navlečejo nase čudne obleke, da bi se preobrazili in bili na ogled. Toda ta dan sem ugotovila, da se človekova vrednost skriva v njegovi globini. Slehernikova moč je v breznu njegovega srca, ne v obleki, ki jo nosi.

Križ. Zelo sem težek. Če bi lahko jokal, bi moje solze v potokih tekle po poti, ki vodi na Kalvarijo. Bil sem na njegovih ramah. Hotel sem biti lažji, a sem vedno težek, sicer ne bi bil to, kar sem, tvoj križ, ne sosedov. Potisnil sem ga k tlom. Dobesedno sem ga vrgel po tleh. Oprostite mi, če moja teža pusti neizbrisne sledi na vaših ramah. Rad bi se umaknil, se postavil na stran, a so mi rekli, da to ni mogoče, ker sem bistveni del vaše eksistence. Na koncu sem vedno sam, ker vsi pobegnejo. Igra se hitro konča. Potem ostanem tam, prepuščen dežju, samoti in grozni tišini. Jaz moram sprejeti zadnje zdihljaje in krike bolečine. Telo je pričvrščeno name zelo natančno, da ne bi padlo. Samo kakšen prizanesljiv pogled me lahko potolaži v tej trpeči navzočnosti. Pridite, prosim vas, snemite te žeblice. Usmilite se tega telesa. Nisem jaz zaključek te zgodbe.

Grob.

Pravijo, da med mano in življenjem večkrat ni nobene razlike. Tudi življenje je na trenutke brez luči, brez zraka, groba tišina. Moj vhod so zaprli z ogromno skalo. Ni več nobenega upanja, da bi kdo lahko spremenil mojo usodo. Tako je zmeraj bilo in bo. Tako je v skladu z mojo naravo. Dobro se počutim tako kot sem in v meni ni nobene volje po spremembi. Prav nič me ne privlači dogajanje, ki je zunaj mene. Jaz opazujem le to, kar se počasi uporablja: telo se spreminja v prah. Kaj se potem zgodi, ni v moji domeni. Morda imaš občutek, da sem jaz gospodar nad življenjem. Ne, ne, ni tako. Tukaj ni nobenega življenja. Tukaj je samo praznina, tu ni nobenega bivanja. Življenje je drugje!